Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) nr. 417/85
af 19. december 1984
om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af specialiseringsaftaler

(EFT L 53 af 22.2.1985, s. 1)

Ændret ved:

		Tidende nr.	side	dato
►**M1**	Kommissionens forordning (EØF) nr. 151/93 af 23. december 1992	L 21	8	29.1.1993
►**M2**	Kommissionens forordning (EF) nr. 2236/97 af 10. november 1997	L 306	12	11.11.1997

Ændret ved:

►**A1**	Tiltrædelsesakt for Spanien og Portugal	L 302	23	15.11.1985
►**A2**	Tiltrædelsesakt for Østrig, Finland og Sverige	C 241	21	29.8.1994
	(tilpasset ved Rådets beslutning 95/1/EF, Euratom, EKSF)	L 1	1	1.1.1995

▼B

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) nr. 417/85

af 19. december 1984

om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af specialiseringsaftaler

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2821/71 af 20. december 1971 om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis ([1]), senest ændret ved akten vedrørende Grækenlands tiltrædelse, særlig artikel 1, efter offentliggørelse af udkast til forordning ([2]), efter høring af Det rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ifølge forordning (EØF) nr. 2821/71 kan Kommissionen ved forordning anvende traktatens artikel 85, stk. 3, på visse af de af artikel 85, stk. 1, omfattede kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis vedrørende specialisering, herunder på aftaler, der tager sigte på specialiseringens gennemførelse;

(2) aftaler om specialisering af den nuværende eller fremtidige produktion kan falde ind under forbudet i traktatens artikel 85, stk. 1;

(3) aftaler om specialisering af produktionen bidrager normalt til at forbedre produktionen eller fordelingen af varerne, da virksomhederne kan koncentrere sig om fremstillingen af visse varer og således arbejde mere rationelt og udbyde varerne til gunstigere priser; ved effektiv konkurrence må det forventes, at forbrugerne får en rimelig andel af fordelen herved;

(4) disse fordele fremkommer både ved aftaler, hvorved hver enkelt deltager over for den anden deltager giver afkald på at fremstille visse varer, samt ved aftaler hvorved deltagerne forpligter sig til kun i fællesskab at fremstille eller lade fremstille visse varer;

(5) denne forordning skal angive de konkurrencebegrænsede forpligtelser, som må forekomme i en specialiseringsaftale; de i denne forordning tilladte konkurrencebegrænsninger er, ud over det gensidige afkald på fremstilling af visse varer, i almindelighed en væsentlig betingelse for, at aftalen kan indgås og gennemføres; de er endvidere normalt nødvendige for, at de deltagende virksomheder og forbrugerne kan opnå de ønskede fordele; det kan overlades til de kontraherende parter nærmere at afgøre, hvilke af disse bestemmelser de vil indsætte i deres aftaler;

(6) fritagelsen skal begrænses til aftaler, som ikke åbner mulighed for at udelukke konkurrencen for en væsentlig del af de pågældende varer; forordningen finder derfor kun anvendelse, sålænge de deltagende virksomheders markedsandel eller omsætning ikke overstiger en vis størrelse;

(7) der bør gives virksomheder, som har en omsætning, der overstiger den i denne forordning fastlagte øvre grænse, mulighed for ved en forenklet fremgangsmåde at blive omfattet af den retssikkerhed, som en forordning om gruppefritagelse frembyder; dette vil samtidig gøre det lettere for Kommissionen at sikre en effektiv overvågning og en forenkling af den administrative kontrol af aftaler;

([1]) EFT nr. L 285 af 29. 12. 1971, s. 46.
([2]) EFT nr. C 211 af 11. 8. 1984, s. 2.

▼B

(8) med henblik på at lette indgåelsen af langfristede specialiseringsaftaler, som vil kunne have strukturelle konsekvenser for de pågældende virksomheder, bør forordningens gyldighedsperiode fastsættes til tretten år; skulle der i løbet af denne periode ske væsentlige ændringer i de forhold, som danner baggrund for forordningen, vil Kommissionen foretage de nødvendige ændringer;

(9) aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, som uden videre er fritaget efter denne forordning, skal ikke anmeldes; det står virksomhederne frit for i konkrete tilfælde at anmode om en beslutning efter Rådets forordning nr. 17 ([1]), senest ændret ved akten vedrørende Grækenlands tiltrædelse —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I medfør af traktatens artikel 85, stk. 3, og på de i denne forordning fastsatte betingelser erklæres traktatens artikel 85, stk. 1, uanvendelig på aftaler, hvorved virksomheder med henblik på specialisering påtager sig en gensidig forpligtelse til i aftaleperioden

a) hverken at fremstille eller lade fremstille visse varer og at overlade til de øvrige kontrahenter at fremstille eller at lade fremstille disse varer, eller

b) kun i fællesskab at fremstille eller lade fremstille visse varer.

Artikel 2

1. ►M1 Artikel 1 finder også anvendelse på følgende konkurrencebegrænsninger: ◄

a) forpligtelsen til ikke at indgå specialiseringsaftaler med andre virksomheder om lignende varer eller varer, der på grund af deres egenskaber, pris og anvendelse af forbrugeren anses som værende af samme art;

b) forpligtelsen til at aftage varer, som er genstand for specialisering, udelukkende fra de øvrige kontrahenter, fra fælles virksomheder eller fra en tredje virksomhed, som de i fællesskab har overdraget fremstillingen, medmindre der på anden vis eksisterer gunstigere aftagebetingelser, og de øvrige kontrahenter, den fælles eller den tredje virksomhed, som har fået overdraget fremstillingen, ikke tilbyder sådanne betingelser;

▼M1

c) en forpligtelse til at overlade aftaleparter eneretten til forhandling af varer, som er genstand for specialisering med henblik på videresalg i hele Fællesskabet eller en begrænset del af dette, såfremt mellemhandlere og forbrugere kan skaffe sig aftalevarerne hos andre leverandører, og aftaleparterne ikke gør det vanskeligere for dem at skaffe sig disse.

d) en forpligtelse til at overlade eneretten til forhandling af varer, som er genstand for specialisering, til én af aftaleparterne, såfremt denne ikke forhandler varer, der er fremstillet af tredjemand og konkurrerer med de af aftalen omfattede varer

e) en forpligtelse til at overlade eneretten til forhandling af varer, som er genstand for specialisering, til en fælles virksomhed eller en udenforstående virksomhed, såfremt disse virksomheder hverken fremstiller eller forhandler varer, som konkurrerer med de af aftalen omfattede varer

f) en forpligtelse til at overlade eneretten til forhandling af varer, som er genstand for specialisering, i hele Fællesskabet eller en begrænset del af dette til fælles eller udenforstående virksomheder, som

([1]) EFT nr. 13 af 21. 2. 1962, s. 204/62.

▼M1

hverken fremstiller eller forhandler varer, der konkurrerer med de af aftalen omfattede varer, såfremt mellemhandlere og forbrugere kan skaffe sig aftalevarerne hos andre leverandører, og hverken aftaleparterne eller de fælles eller udenforstående virksomheder, der har fået overladt eneforhandlingen af disse varer, gør det vanskeligere for dem at skaffe sig disse.

▼B

2. Artikel 1 finder også anvendelse, når aftaleparter indgår forpligtelser af den i stk. 1 nævnte art, men kun giver dem et indhold af ringere omfang end tilladt efter nævnte stykke.

▼M1

2a. Artikel 1 finder ikke anvendelse, når aftaleparterne ved aftale, beslutning eller samordnet praksis pålægges andre end de i stk. 1 og stk. 2 nævnte konkurrencebegrænsninger.

▼B

3. Følgende forpligtelser er ikke til hinder for anvendelsen af artikel 1:

a) forpligtelsen til at levere de varer, som er genstand for specialisering, til de øvrige kontrahenter, samt i den forbindelse at overholde mindstekvaliteter;

b) forpligtelsen til at lagerføre mindstemængder og reservedele af varer, som er genstand for specialisering;

c) forpligtelsen til at overtage eftersalgs- og garantiservice for varer, som er genstand for specialisering.

▼M1

Artikel 3

1. Artikel 1 finder kun anvendelse

a) når de varer, som er genstand for specialisering, og de deltagende virksomheders andre varer, der på grund af deres egenskaber, pris og anvendelse af forbrugeren anses som værende af samme art, ikke i det fælles marked eller i en væsentlig del af det fælles marked udgør mere end 20 % af markedet for samtlige disse varer, og

b) når de deltagende virksomheders samlede omsætning i et regnskabsår ikke overstiger 1 mia. ECU.

2. Hvis forhandlingen af varer, som er genstand for specialisering, overlades til én af aftaleparterne, en fælles virksomhed eller en udenforstående virksomhed, eller flere fælles eller udenforstående virksomheder i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, litra d), e) og f), finder artikel 1 kun anvendelse

a) når de varer, som er genstand for specialisering, og de deltagende virksomheders andre varer, der på grund af deres egenskaber, pris og anvendelse af forbrugeren anses som værende af samme art, ikke i det fælles marked eller i en væsentlig del af det fælles marked udgør mere end 10 % af markedet for samtlige disse varer

b) når alle de deltagende virksomheders samlede omsætning i et regnskabsår ikke overstiger 1 mia. ECU.

3. Artikel 1 finder fortsat anvendelse, når den i stk. 1 og stk. 2 fastsatte markedsandel og omsætning inden for to på hinanden følgende regnskabsår ikke overskrides med mere end en tiendedel.

4. Overskrides også de i stk. 3 fastsatte grænser, gælder artikel 1 fortsat i endnu seks måneder, regnet fra udgangen af det regnskabsår, hvori overskridelsen fandt sted.

▼B

Artikel 4

1. Den i artikel 1 hjemlede fritagelse gælder også aftaler, hvori der deltager virksomheder, hvis samlede omsætning overstiger den i ►M1 artikel 3, stk. 1, litra b), stk. 2, litra b), og stk. 3 ◄ angivne øvre grænse på betingelse af, at de pågældende aftaler anmeldes til Kommissionen i henhold til Kommissionens forordning nr. 27 ([1]), og at

([1]) EFT nr. 35 af 10. 5. 1962, s. 1118/62.

▼B

Kommissionen ikke inden seks måneder gør indsigelse mod, at de pågældende aftaler fritages.

2. Seksmånedersfristen gælder fra det tidspunkt, hvor anmeldelsen modtages af Kommissionen. Fremsendes anmeldelsen gennem postvæsenet som anbefalet brev, gælder fristen fra datoen for afsendelsesstedets poststempel.

3. Stk. 1 finder kun anvendelse, når

a) der i anmeldelsen eller i en ledsagende meddelelse udtrykkeligt henvises til denne artikel; og

b) de oplysninger, som skal gives i forbindelse med anmeldelsen, er fuldstændige og i overensstemmelse med de faktiske forhold.

4. Aftaler, der allerede er anmeldt ved denne forordnings ikrafttræden, kan kræves omfattet af stk. 1, ved at der fremsendes en meddelelse til Kommissionen, hvori der udtrykkeligt henvises til anmeldelsen og til denne artikel. Stk. 1, andet afsnit, og stk. 2, litra b), finder tilsvarende anvendelse.

5. Kommissionen kan gøre indsigelse mod fritagelsen. Den gør indsigelse, når en medlemsstat fremsætter anmodning herom inden tre måneder fra fremsendelsen af den i stk. 1 omhandlede anmeldelse eller af den i stk. 4 omhandlede meddelelse til medlemsstaten. Anmodningen skal begrundes i overvejelser vedrørende traktatens konkurrenceregler.

6. Kommissionen kan til enhver tid trække indsigelsen tilbage. Er indsigelsen fremsat på anmodning af en medlemsstat, og fastholdes den af medlemsstaten kan den kun trækkes tilbage efter høring af Det Rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål.

7. Trækkes indsigelsen tilbage, fordi de deltagende virksomheder har godtgjort, at betingelserne i artikel 85, stk. 3, er opfyldt, træder fritagelsen i kraft på tidspunktet for anmeldelsen.

8. Trækkes indsigelsen tilbage, fordi de deltagende virksomheder har ændret aftalen, således at betingelserne i artikel 85, stk. 3, er opfyldt, gælder fritagelsen fra det tidspunkt, hvor ændringerne er trådt i kraft.

9. Fremsætter Kommissionen indsigelse og trækkes denne ikke tilbage, får anmeldelsen, de i forordning nr. 17 fastsatte virkninger.

Artikel 5

1. De oplysninger, som indhentes i medfør af bestemmelserne i artikel 4, må kun bruges til de i denne forordning omhandlede formål.

2. Kommissionen og medlemsstaternes myndigheder samt deres tjenestemænd og øvrige ansatte er forpligtede til ikke at give oplysninger om forhold, som de i medfør af denne forordning får kendskab til, og som ifølge deres natur er undergivet tavshedspligt.

3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 er ikke til hinder for offentliggørelse af oversigter eller redegørelser, som ikke indeholder oplysninger om enkelte virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder.

Artikel 6

Ved beregningen af den samlede omsætning efter artikel 3, stk. 1, litra b) ►**M1** , og stk. 2, litra b), ◄ lægges den omsætning til grund, som de i aftalen deltagende virksomheder har haft for alle varer og tjenesteydelser i det seneste regnskabsår før beskatning og andre fradrag. Omsætning hidrørende fra handel mellem de i aftalen deltagende virksomheder og fra handel mellem disse og den tredje virksomhed, som de i fællesskab har overdraget en fremstilling ►**M1** eller salg ◄, medregnes ikke.

Artikel 7

1. ►**M1** Ved deltagende virksomheder forstås i artikel 3, stk. 1 og stk. 2, samt artikel 6 ◄

▼B

a) de i aftalen deltagende virksomheder;

b) virksomheder, i hvilke de i aftalen deltagende virksomheder direkte eller indirekte

— råder over mere end halvdelen af kapitalen eller driftskapitalen,

— råder over mere end halvdelen af stemmerettighederne,

— kan udpege over halvdelen af medlemmerne af bestyrelsen eller af de organer, som retligt repræsenterer virksomheden, eller

— har ret til at føre virksomhedens forretninger;

c) virksomheder, som i en i aftalen deltagende virksomhed direkte eller indirekte har de i litra b) anførte rettigheder eller mulighed for at øve indflydelse;

d) virksomheder, i hvilke de i litra c) nævnte virksomheder direkte eller indirekte har de i litra b) nævnte rettigheder eller mulighed for at øve indflydelse.

2. Ved deltagende virksomheder forstås også virksomheder, hvori flere af de i stk. 1, litra a), til d), nævnte virksomheder enten direkte eller indirekte har de i stk. 1 litra a) og b) anførte rettigheder eller mulighed for at øve indflydelse.

Artikel 8

Kommissionen kan lade fordelen ved anvendelse af denne forordning bortfalde efter artikel 7 i forordning (EØF) nr. 2821/71, dersom den i en konkret sag fastslår, at en aftale, som i medfør af forordningen er fritaget fra forbudet mod karteller, alligevel har virkninger, som er uforenelige med betingelserne i traktatens artikel 85, stk. 3, især når

a) rationaliseringen ikke giver væsentlige resultater, eller forbrugerne ikke sikres en rimelig andel af de ved aftalen opnåede fordele;

b) de varer, der er genstand for specialiseringen, ikke på hele fællesmarkedet eller en væsentlig del heraf er udsat for effektiv konkurrence fra varer, som på grund af deres egenskaber, pris og anvendelsesformål af brugerne anses for at være vare af tilsvarende art.

Artikel 9

Bestemmelserne i denne forordning finder tilsvarende anvendelse på vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder og på samordnet praksis.

▼A1

Artikel 9a

Forbud i henhold til traktatens artikel 85, stk. 1, gælder ikke for specialiseringsaftaler, som bestod på datoen for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse, og som på grund af denne tiltrædelse falder ind under anvendelsesområdet for artikel 85, stk. 1, såfremt de pågældende aftaler inden den 1. juli 1986 ændres således, at de opfylder betingelserne i denne forordning.

▼A2

Ovenfor anførte stykke anvendes tilsvarende på aftaler, der som følge af Finlands, Sveriges og Østrigs tiltrædelse falder ind under anvendelsesområdet for traktatens artikel 85, dog således at de pågældende datoer skal være henholdsvis tiltrædelsesdatoen og seks måneder efter tiltrædelsesdatoen. Dette stykke gælder dog ikke for aftaler, som på tiltrædelsesdatoen allerede er omfattet af EØS-aftalens artikel 53, stk. 1.

▼B

Artikel 10

1. Denne forordning træder i kraft den 1. marts 1985.

Den anvendes til den ►M2 31. december 2000 ◄.

2. Kommissionens forordning (EØF) nr. 3604/82 ([1]) ophæves.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

([1]) EFT nr. L 376 af 31. 12. 1982, s. 33.